

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὕμνων ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 25.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1921

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ ἥλιος βγαίνοντας, ἐχρυσώνει τὸ θαυμάσιο πανόραμα καὶ τὸ πρῶτο κανόνι εἶχε βροντήσῃ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἔδλεπε μπροστὰ τοῦ παρὰ τὸ γλυκὸ προσωπάκι καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς μικρῆς του φίλης.

Ἄν, ὅπως τοῦ εἶχε προφητεύσει ὁ Βοναπάρτης, γινόταν ἀξιωματικός, τί ἐκπληξή για τὴ Λιζούλα στὸ γυρισμό!

Θὰ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε σ' αὐτὴ τὴ μάχῃ πού ἀρχίζε τώρα, γιὰ ν'ἀνεβῇ ἕνα σκαλί τουλάχιστο πρὸς τὴν ἐπωμίδα. Γιατὶ δὲν ἔθασιζόταν πιά στὶς ὑποσχέσεις πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Δυδὰλ στὴν Ἀλεξάνδρεια: τὸν εἶχαν ξεχάσει στὴν ἀπονομή τῶν ἀμοιβῶν. Ἴσως αὐτὴ τὴ φορά θάταν πῖο τυχερός.

Ἐνῶ συλλογιζόταν αὐτά, ὁ ἀρχιστράτηγος μπῆκε στὸ τετράγωνο, πού ἔνα του μέρος ἀποτελοῦσε καὶ τὸ Ἐνάτο. Καβαλλίκευε ἕνα θαυμάσιο ἄλογο τῆς Συρίας, πού ἡ οὐρά του ἐσάρωνε τὴν ἄμμο καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες.

— Στρατιῶται! ἐφώναξε δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο τὶς Πυραμίδες νὰ θυμᾶστε ὅτι ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν μνημείων, σαράντα αἰῶνες σὰς θεωροῦν!

Ὁ λόγος αὐτός, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ καὶ ἡσυχὴ χειρονομία, ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸ στρατό. Ὁ Γιάννης ἠλεκτρίσθη καὶ προσπάθησε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ Βοναπάρτη. Ἀλλὰ ὁ ἀρχιστράτηγος βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ τετράγωνο τοῦ Δεξιᾶ, καλπάζοντας πρὸς τὸ τετράγωνο τοῦ

Ρεϋνιέ. Τὸν ἀκολουθοῦσε ὁ Μυρὰ καὶ μιὰ ἴλη.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἄρχισε ἡ μάχῃ μὲ τοὺς Μαμελούκους. Οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ καβαλλάρηδες ἔκταν ἕνα μὲ τ' ἄλλο γό τους. Ὁρμοῦσαν κατὰ τῶν τετραγώνων πυροβολοῦντες μὲ τὰ τρομπόνια, τὶς καραμπίνες καὶ τὰ πιστόλια τους. Ἐπειτα σήκωναν τὰ γιαταγάνια τους καὶ ἔπεφταν ἀπάνω στὶς λόγχες.

Ἀλλὰ ἡ ἀνδρεία τους ἐτκόνταρτε στὰν-

θρώπινα αὐτὰ τείχη, στὰ ζωντανὰ αὐτὰ φρούρια, πού ἀπὸ τὶς τέσσερες πλευρὲς τοὺς ξερνοῦσαν φωτιά καὶ θάνατο. Δυὸ ὥρες βάσταξε ἡ φοβερὴ καὶ ἄνιση πάλη. Οἱ Μαμελοῦκοι πολεμοῦσαν ἥρωικά καὶ ἀπεγνωσμένα, γιὰτ' ἤξεραν, πὼς ἂν ἐνικούνταν, θὰ ἔκταν τὴν ἐξουσία τους στὴν Αἴγυπτο, τοὺς θησαυροὺς τους, τὰ παλάτια τους, τὶς γυναῖκες τους, ὅλα.

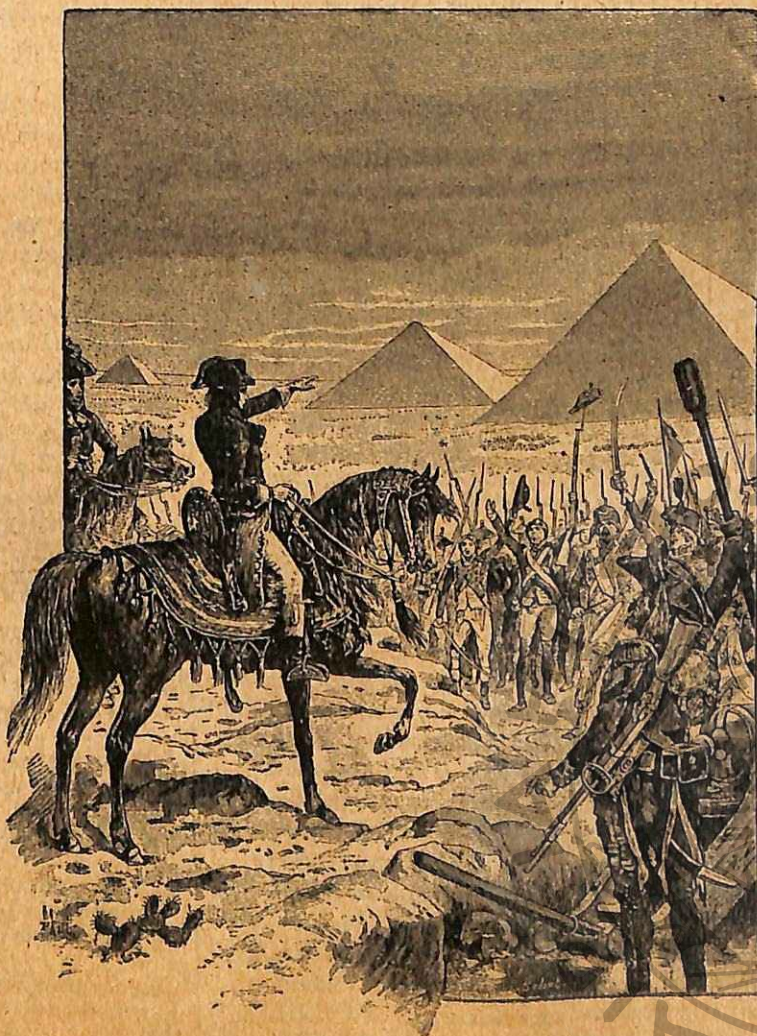
Ἀλλὰ τοῦ κάκου! Κι' ἀφοῦ εἶδε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ νικήσῃ, ὁ Μουράδ - Μπέης ἀποφάσισε νὰ φύγῃ μὲ τοὺς Μαμελούκους πού τοῦ ἀπόμειναν. Τράβηξε πρὸς τὴν Ἐρημο μὲ καμμιὰ ἑκατοστὴ μονάχα οἱ ἄλλοι ἀναγκάσθηκαν νὰ πέσουν στὸ Νεῖλο, ὅπου πολλὲς χιλιάδες ἐπνίγησαν.

Περίεργη λεπτομέρεια: τὰ πτώματά τους, πού ὁ ποταμὸς τὰ τράβηξε πρὸς τὴν Κάτω Αἴγυπτο, στὰ χωριὰ Δαμιέττη καὶ Ροζέττη, ἔφεραν, αὐτὰ πρῶτα, τὴν εἰδηση τῆς νίκης τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Τὸ μεσημέρι, κτύπησε ἐφοδος καὶ τὰ συντάγματα, ἐλεύθερα πιά ἀπὸ τοὺς Μαμελούκους, πού ἦταν ὁ μόνος σοβαρὸς ἐχθρὸς, ἐπλησίασαν τὰ χωματένια ὀχυρώματα, πού εἶχε σηκώσει τὸ τούρκικο πείκι. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη, στή φευγαλὰ χωρὶς νὰ πολέμησῃ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κανόνια, πού τὰ χάρηκαν ξεχωριστά, οἱ Γάλλοι βρῆκαν στὸ ἀπαρτημένο στρατόπεδο καντίνες μὲ γλυκίσματα καὶ σιρόπια, χαλιά, πορσελάνες, ἀσημικά, ὑφάσματα, μυρωδικὰ καὶ κάθε λογῆς πλοῦτη.

Τὸ βράδυ, ὁ γαλλικὸς στρατός μπῆκε στὸ Κάιρο, φωτίζόμενος ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ τουρκικοῦ στολίσκου. Τραχόσια πλοῖα καίγονταν στὸ Νεῖλο καὶ μὲ τὶς φλόγες τους, πού ἰσχυροῦσαν στὰ ὕψη, μπορούσε κανεὶς νὰ βλέπῃ σὰ νάταν ἡμέρα.

— Ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν μνημείων, σαράντα αἰῶνες σὰς θεωροῦν! —
(Σελ. 233, στ. α')

Οι ψηλοί μινάρδες κι' οι επιδελτικοί θόλοι του τζαμιού του 'Ελ-Αζχάρ, έπαιρναν ύψεις φανταστικές και στους στενούς κι' έρημους δρόμους, πίσω από τα καφάσια των παραθύρων, οι 'Αραπάδες, λυτρωμένοι από το ζυγό των Μαμελούκων, έδλεπαν τους Εύρωπαιούς εκείνους στρατιώτες, που τους έφεραν την ελευθερία.

Η κατάληψη της Αιγυπτιακής πρωτεύουσας, νέος θρίαμβος του Βοναπάρτη, είχε μεθύσει τους Γάλλους από χαρά. 'Αλλά μέσ' στις γιορτές και στις διασκεδάσεις, τους ήλθε σαν ψυχρολουσία ή εΐδηση της καταστροφής του στόλου στο 'Αβουκίρ.

Ο ναύαρχος Μπρυές, από ανεξήγητο πείσμα, δεν θέλησε να τον εξασφάλιση στο παλιό λιμάνι της 'Αλεξανδρείας, όπως του είχε συστήσει ο Βοναπάρτης. 'Επειτα παραμέλησε να βάλει προσκόπους κι' ο άγγλος ναύαρχος Νέλσον του έπεσε ξαφνικά, σε στιγμή που οι μισοί άνδρες των πληρωμάτων βρισκόταν έξω! Η ναυμαχία βάσταξε δεκαοκτώ ώρες. Κι' ο άγγλικός στόλος κατέστρεψε τον γαλλικό, αλλά με μεγάλες κι' εκείνος απώλειες.

Την άλλη μέρα έμαθαν τις λεπτομέρειες από έναν ταχυδρόμο του αντιναύαρχου Παντώμ.

Η 'Ανατολή' είχε ανατιναχθί κι' αυτό έγινε η κυριότερη αίτια της συμφορής.

Ο Γιάννης αισθάνθηκε μεγάλη λύπη για την απώλεια του ωραίου πλοίου και συλλογίστηκε τι να πόνε ο φίλος του 'Αραδέκ: δεν ήταν με τον στολίτικο του Νείλου, γιατί είχε άγκυροβολήσει στο Κάιρο, κι' αν πάλι ο 'Αραδέκ ήταν στο Κάιρο, ο Γιάννης θα τον είχε συναντήσει. Θα είχε φύγει λοιπόν με την 'Ανατολή' κι' ο μικρός έθελοντής λυπήθηκε γι' αυτό θανάσιμα.

Μα τα λογής-λογής καινούργια πράγματα, που του παρουσιάστηκαν, διασκεδάσαν τη λύπη του. Και πρώτα-πρώτα το πανηγύρι που κάνουν οι Αιγύπτιοι κάθε χρόνο για την πλημμύρα του Νείλου. 'Εγινε με μεγάλη πομπή τον Αύγουστο.

Όλος ο στρατός έλαβε μέρος σ' αυτή την τελετή, με μεγάλη στολή, παρατεταγμένους όπως σε μάχη, στις όχθες του ποταμού κι' ο Γιάννης, από το πρόχωμα του καναλιού του Καλίφη των Πιστών, είδε τον Καδή να σπάη το φραγμό, που κρατούσε τα νερά του Νείλου.

Ο Βοναπάρτης είχε κοντά του τον 'Ελ-Μπεκρύ, τον απόγονο του Προφήτη. Οι κανονιοβολισμοί ανακατεύθηκαν με τις χαρούμενες φωνές διακοσίων χιλιάδων θεατών, που περιστοιχίζαν τους δύο άρχηγούς. Οι πλατείες του Καΐρου, καθώς και μερικοί δρόμοι έγιναν λίμνες, κι' ο βορρορος, που αποτελεί τον πλούτο της Αιγύπτου, ξεχύθηκε μακριά στην πεδιάδα.

Το Δεκέμβριον, ο ποταμός γύρισε στην κοίτη του. Χιλιάδες Φελάχοι σκέπασαν τη γη με σπόρους και σε λίγες εβδομάδες, άνθισμένες πεδιάδες, πλούσια χωράφια, πρασινωπά χαλιά χάριζαν στο μάτι ένα θαυμάσιο θέαμα.

'Επειτα, έγινε η έορτή του Προφήτη, ή 'Εγείρα. Η λέξη αυτή, παιδιά μου, σημαίνει φυγή. Είναι όρισμένο να θυμούνται οι Μωαμεθανοί τη φυγή του Μωάμεθ, που διώχθηκε από τη Μέκκα από τους έθνoύστου, όταν άρχισε τη διδασκαλία του, και κατέφυγε στη Μεδίνα.

Την ημέρα αυτή τελειώνει το έτος των Μωαμεθανών, που είναι δώδεκα μέρες μικρότερο από το δικό μας, κι' ο Βοναπάρτης, που, με υπέροχη φρόνηση, σεβόταν τις πεποιθήσεις και τις παραδόσεις του λαού που υπέτασσε, διάταξε να λάβη μέρος ο στρατός και σ' αυτή την έορτή.

Οι μήνες περνούσαν. Το Κάιρο έκταλιζόταν μέρα με την ημέρα περισσότερο. Μια μέρα ή πόλη επαναστάτησε. Μα ο Βοναπάρτης αποκατέστησε την τάξη με κανονίες κι' ή ζωή ξανάρχισε ήσυχη και κανονική κι' ή στρατιά της Κάτω-Αιγύπτου ήσυχάζε, ενώ ο Δεαίξ, καταδιώκοντας τον Μουράδ-Μπέη στην 'Ανω Αίγυπτο, έφερνε τις γαλλικές σημαίες ως τα όρη της Θηβών και τον καταβάτη του Σέαν. Ο Γιάννης είχε μια μεγάλη διάψευση των προσδοκιών του. Η κατάληψη της 'Αλεξανδρείας, παρά τις υποσχέσεις του Συνταγματάρχη του, δεν του είχε φέρει τίποτα σπουδαίο. Η μάχη των Πυραμίδων δεν του είχε δώσει καμιά ευκαιρία να διακριθί. Τίποτ' άλλο. Δεν ακολουθούσε το δρόμο, που θα τον έκανε μια μέρα άξιωματικό. Όμως, γύρω του, όλο και προαχόνταν: ο Μισύ έγινε λοχίας.

Ο Γιάννης έπωφελήθηκε από την άπραξία αυτή για νάνεβη στις Πυραμίδες και να σκαρφαλώσει στους ύμους της Σφίγγας, που γειτονεύει με τις Πυραμίδες. Ακολούθησε τα βήματα των σοφών, που συνόδευαν την εκστρατεία.

Κάθε μέρα έκαναν άνασκαφές στα περικόρια κι' ή έκπληξη του μικρού μας φίλου έφθασε στο κατακόρυφο, όταν είδα να βγάζουν από τάφους υπόγειους παλιών βασιλέων της Αιγύπτου, πτώματα, που είχαν γίνει μούμιες, δεμένα με λουριά και χρονολογημένα από είκοσι δύο αιώνες!

Το 'Ένατο ήταν στρατωνισμένο στο παλιό Κάιρο, μα ο λόχος του Γιάννη κατείχε εν από τα τρούρια που ο στρατηγός Καρφαρέλλι είχε κατασκευάσει για την άμυνα της πόλης.

Μια μέρα που ο μικρός λοχίας έρέμβανε στο χαράκιμα, ρωτώντας τόν εαυτό του πότε θαρόνταν νέα από τη Γαλλία κι' άρχίζοντας, όπως κι' άλλοι πολλοί, να αισθάνεται τη θλίψη της εξορίας, ένοιωσε να τον χτυπούν στον ώμο. Γύρισε και μ'

ένα πήδημα σηκώθηκε: είχε αναγνωρίσει το Βοναπάρτη.

— 'Ε, μικρέ! του είπε: 'Ακόμα είσαι λοχίας;

Με μεγάλο κόπο, ο Γιάννης μπόρεσε ναρθώση ένο «ναί» πνιγμένο. Τάχε χαμένα.

— Γιατί δεν παίρνεις το όρμιο που γίνονται άξιωματικοί; .. 'Ε; 'Ετσι φαίνονταν πώς θα κάνης.

Ο μικρός έθελοντής προσπάθησε και με σταθερότερη φωνή είπε:

— Δεν φταίω εγώ.

— 'Ελαβες μέρος στις δυο μάχες;

— Και στις δυο.

— Κι' είδες από κοντά τους Μαμελούκους;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, έλαβα μέρος στην έφοδο της 'Αλεξανδρείας κι' ακόμα....

Σταμάτησε από φόβο μήπως, αν εξακολουθούσε, εξέθετε το συνταγματάρχη Δυβάλ, που πραγματικώς του είχε υποσχεθί να κάνει γνωστή την καλή του διαγωγή στην 'Αλεξανδρεία κι' όμως δεν είχε κάνει τίποτα.

'Αλλά ο Βοναπάρτης, μαντεύοντας κάποια ύστεροβουλία του νεαρού προστατευομένου του, τον βοήθησε κι' έτσι ο Γιάννης διαγρήθηκε άπλά τα γεγονότα που ξέχουσε.

Ο στρατηγός σκέφτηκε μια στιγμή.

— Δεν ήξερα τίποτ' απ' αυτά, είπε. 'Ακουσε λοιπόν: Θέλω να σου δώσω μια ευκαιρία να διακριθής. Θέλεις εσύ;

— Ω, ναί, στρατηγέ μου! θα ήμουνα τόσο ευχαρίστημένος! 'Εδώ δεν γίνεται τίποτα.

— 'Εχεις δικίο, έδω κοιμώνται άπάνω στη μαλθακότητα, που δεν είναι καλό μαζιλάρι για το στρατιώτη. Θα σου αλλάξω το πουπουλένιο σου κ ρ ε β ε α τ ι μ' ένα στρατιωτικό. Ξέρεις τι θα πη δ ρ ο μ α ς ;

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Μια ιερή γαλήνη πέρα ως πέρα του ναού τα συντρίμια τυλίγει, κάποιος πόνος βουβός τη χώρα πνίγει, κάποιος θρήνος πλανιέται στον άγέρα.

Όλα συντρίμια... γέροντας ή μέρα με πόνο μια νεκρή θρησκεία ξανοίγει... χωρίς θύμα οι βομοί... κι' έχουνε φύγει για πάντα ή Κόρη κι' ή σεπτή Μητέρα(*)

Παλιά, μια τέτοιαν ώρα απ' την 'Αθήνα ή πομπή των μυστών (*) στεφανωμένη την ιερήν οδό θε νάχε πνίγει...

Τώρα, μέσα στα έρείπια, μιάν άχτινα θρησκείας καινούργιας: σ' όλη σου τη χώρα Φαντάζεις, έκκλησούλα άσπροντυμένη!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ
(*) Η Περσεφόνη κι' ή Δήμητρα. — (**) Το 'Ελευσινίων Μυστήριον.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

— Σταθήτε!.. σταθήτε!.. τους είπε άξαφνα ο ναύκληρος με σιγανή φωνή.

Τον είδαν τότε να σκαρφαλώνη στον εξώστη, προς το μέρος του 'Ορμου της Σωτηρίας, να παραμερίζη τα φυλλώματα, να βγάλη μια στιγμή το κεφάλι του και πάλι να το τραβή μέσα.

— Τι είναι; ρώτησε ο Φρίτες.

— Οι άγριοι! αποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή ο Τζών-Μπλόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Διάφοροι είκοστές. — Τι πρέπει να γίνει. — Μια κανονία. — Το νησί του Καρχαρία. — 'Αναγνώριση ως την άκρογιαλιά. — 'Η άπασατημένη βοσκούλα. — 'Η επιβίβαση. — Μην τραβάτε!..

Ήταν απόγευμα, δύση ή ώρα. Το φύλλωμά της μαγκλιέρας ήταν τόσο πυκνό, ώστε οι άκτινες του ήλιου, σχεδόν κάθετες, δεν κατόρθωναν να το περάσουν. Ο Φρίτες λοιπόν κι' οι σύντροφοί του δεν έβλεχαν τον κίνδυνο νάνακαλυφθούν στην έναέρια κατοικία του Φάλκενχόρστ, άγνωστη ακόμη στους άγριους που είχαν πατήσει το νησί.

'Ενας όμιλος από πέντε ανθρώπους, μισόγυμνους και μούρους σαν τους ίθαγενείς της δυτικής Αυστραλίας, όπλισμένους με τόξα και με βέλη, έρχόνταν από τη δεινροστιχία. 'Οτι ή Γη της 'Επαγγελίας είχε τώρα κι' άλλους κατοίκους, το έδλεπαν. 'Αλλά τι είχαν γίνει ο κ. Ζερμάττ κι' οι δικοί του; Μπόρεσαν τάχα να φύγουν ή νικήθηκαν σ' έναν άνισο άγώνα;

Πραγματικώς, δεν μπορούσαν να υποθέσουν πώς όλοι — όλοι οι ίθαγενείς που βγήκαν στο νησί, ήταν αυτοί οι πέντε που έδλεπαν τώρα. 'Αν ήταν τόσοι, βέβαια που δεν θα έκαναν καλά τον κ. Ζερμάττ, τους δυο γιούς του και τον κ. Ουόλστων, ούτε αν τους έπεσαν, ξαφνικά. Θάταν πληθος απ' αυτούς και θα είχαν έλθει με δόλο καιρο στολίτικο από πιρόγες. Ο στολίτικος αυτός θα ήταν τώρα άραγμένος στο λιμάνι μαζί με τη βάρκα και με την πινάσσα. Κι' αν δεν τον έδλεπαν από το Φάλκενχόρστ, ήταν γιατί τους τον έκρυβε ή άκρη του όρμου της Σωτηρίας...

Πού να ήταν λοιπόν οι οίκογένειες Ζερμάττ και Ουόλστων; 'Αφού δεν τις έδλεπαν ούτε στο Φάλκενχόρστ, ούτε στα περικόρια, τι έπρεπε να συμπεράνουν;.. 'Οτι τις κρατούσαν φυλακισμένες στο Φελεσενχάιμ;.. 'Οτι είχαν προφτάσει να καταφύγουν σε κανέν' από τ'άλλα κτήματα;..

Η ότι τις είχαν σφάξει;.. 'Ετσι έξηγούνταν όλα: Οι καταστροφές που βρήκαν στο Φάλκενχόρστ κι' ή έγκρατάλειψη όλου εκείνου του μέρους, από το κανάλι της λίμνης ως την άκρογιαλιά.

Τον Φρίτες, τον Φραγκίσκο και την Τζέννυ τους χτυπούσε τώρα ή μεγαλύτερη δυστυχία που μπορούσαν να φαντασθούν. 'Επισες τον Τζέιμς, τη γυναίκα του και την αδελφή του. Τι έλπίδες μπορούσαν να έχουν ακόμη; 'Ετσι, ενώ ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο ναύκληρος εξακολουθούσαν να κρυφοκοιτάζουν τους άγριους, οι άλλοι έκλαιγαν πικρά.

Όστόσο υπήρχε μια τελευταία έλπίδα, στην υπόθεση πως οι δυο οίκογένειες μπορούσαν να κατέφυγαν στα δυτικά, σε κανένα μέρος του νησιού, πέρ' από τον όρμο των Μαργαριτών. 'Αν είχαν ιδί από μακριά τις πιρόγες να πλησιάζουν στον όρμο της Σωτηρίας, δεν θα έπρόφθασαν να φύγουν με τ' άμάξι, φορτωμένο τρόφιμα και όπλα;.. Μα κανέναν δεν τολμούσε να το πιστέψη.

Οι άγριοι όλοένα έπλησιάζαν. Τι έσκόπευαν να κάνουν; Θα έμπαιναν άραγε στην αύλη και κατόπι στην κατοικία, που την ήξεραν και την είχαν λεηλατήσει;.. Και δεν ήταν φόβος νάνακαλυφθούν τώρα την πρότα της έσωτερικής σκάλας;.. 'Αλλ' άφού ήταν μόνο πέντε, εύκολα θα τους έξέκταναν: θα τους παρφύλαγαν στην ταράτσα και καθώς θα παρουσιαζόταν ένας — ένας, θα τον άρπαζαν και θα τον πετούσαν από τα κάγκελα, δηλαδή από ύψος πενήντα ποδιών.

— Κι' αν ύστερ' από τέτοια κουτρούδα, είπε ο ναύκληρος, θάχαν ακόμα πόδια για να γυρίσουν στο Φέλεσενχάιμ, θα πη πως οι άγριοί άνθρωποι αυτοί είναι πιο πολύ γάτες και πύθηκοι!

'Οταν έφθασαν στην άκρη της δεινροστοχίας, οι πέντε άραπάδες έσταμάτησαν. 'Ο Φρίτες, ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο Τζών-Μπλόν δεν έχαναν τώρα ούτ' ένα τους κίνημα. Τι γύρευαν αυτοί στο Φάλκενχόρστ;.. Κι' αν ανακάλυπταν την έναέρια κατοικία και γύριζαν με τους συντρόφους τους να την προσβάλουν, πως θα μπορούσαν οι φίλοι μας νάντισταθούν;.. Οι έχθροι μπορούσε νατάν και πενήντα κι' εκατό, ίσως και περισσότεροι...

'Αφού σταμάτησαν λίγο, οι άγριοι ξεκίνησαν πάλι, έφθασαν στο φράχτη της αύλης και τον τριγύρισαν. Τρεις απ' αυτούς μπήκαν στην αύλη και ξαναβγήκαν σχεδόν άμέσως, κρατώντας μερικά έργαλεία του ψκρέμματος, που ήταν εκεί σ' ένα ύπαστεγο.

— Μπράβο! ψιθύρισε ο ναύκληρος. Αυτοί, μάτια μου, δεν γυρεύουν ούτε άδεια. — Θα πάνε να ψαρέψουν σ' άκρογιαλιά; ρώτησε ο Χάρρυ Γκούλδ.

— Τώρα θα ιδούμε, αποκρίθηκε ο Τζών-Μπλόν.

Οι τρεις άγριοι ένώθηκαν πάλι με τους άλλους δυο, κι' όλοι μαζί πήραν το μονοπάτι της δεξιάς όχθης του ποταμού του Φάλκενχόρστ και κατέβηκαν στη θάλασσα.

Τους έβλεπαν ως τη στιγμή που έφτασαν στο στόμιο του μικρού ποταμού, στον

όρμο των 'Ερωδιών. 'Αλλ' άμα έστρίψαν άριστερά, τους έχασαν από τα μάτια τους και δεν θα τους ξανάδλεπαν πιά παρ' αν έβγαίναν με βάρκα στο πέλαγος. Γιατί όχι; Μπορεί να είχαν σ' άκρογιαλιά εκείνο καμιά βάρκα, καμιά πιρόγα, για το ψάρεμα.

'Ενώ ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο Τζών-Μπλόν έμεναν στον εξώστη για να φυλάνε, ή Τζέννυ, κατανικλώντας τη λύπη της, είπε στον Φρίτες:

— Τι θα κάνουμε τώρα;

Ο Φρίτες έκοίταζε τη γυναίκα του, μη ξέροντας τί να της άπαντήσει. Κι' εκείνη εξακολουθούσε:

— Η θέση μας είναι πολύ δύσκολη...

Πρέπει να πάρουμε μια απόφαση...

Το άκουσε ο Χάρρυ Γκούλδ κι' αποκρίθηκε:

— Βέβαια που πρέπει να πάρουμε μια απόφαση... Και πρώτα-πρώτα είναι περιττό να μένουμε σ' αυτό τον εξώστη, όπου κινδυνεύουμε νάνακαλυφθούμε.

'Αμα μαζεύτηκαν όλοι στη σάλα, ενώ ο Μ-όμπης, κουρασμένος από το θρόμο, κοιμώταν σε μια διπλανή κάμαρα, ο Φρίτες, τώρα μόλις αποκρινόμενος στην έρώτηση της γυναίκας του, είπε:

— 'Αγαπητή μου Τζέννυ, όχι... δεν έχαθηκε κάθε έλπίδα να ξαναδούμε τις οίκογένειες μας... Μπορεί, είναι πολύ πιθανό, να μην έχαθηκαν στη δεινή αυτή περιπέτεια... 'Ο πατέρας μου κι' ο κ. Ουόλστων θα είδαν από μακριά τις πιρόγες... θα έπρόφθασαν έτσι να καταφύγουν σε κανένα μακρινό κτήμα, ίσως μέσα στα δάση του όρμου των Μαργαριτών, όπου οι άγριοι δεν θα μπόρεσαν να τους ξετρυπώσουν... 'Απ' το 'Εμπερρουρ, άφού περάσαμε το κανάλι, δεν βρήκαμε ίχνος τους. Η γνώμη μου είναι πως δεν θαπομακρύνθηκαν ποτέ από την παραλία του νησιού.

— Κι' εγώ αυτό λέω, έπρόσθεσε ο πλοίαρχος Γκούλδ. Η γνώμη μου είναι ότι ο κ. Ζερμάττ κι' ο κ. Ουόλστων, με τις οίκογένειες, κάπου βρίσκονται άσφαλεις. (Έπεται συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δέκατο

(Νύχτα στην 'Ακρόπολη)

Μεσ' στην 'Ακρόπολη μονάχος
Και πέφτει ή νύκτα σκοτεινή.
Μάγια γεμίζει ο θεός βράχος

Και κάθε σύντριμμα μαρμάρου
Ληγεται με πικρή σωνή
Και τη ντροπή ενός βαρβάρου.

Κι' οι Καρυάτιδες ξυπνούνε
— 'Ονειρα πόσο αλαργινά! —
Την ιστορία τους να πούνε.

Κι' απ' του Ναού σά να προβαίνει
Τό βάθος μοιάζει ή 'Αθηνά,
Χρυσόν κι' έλέφαντα ντυμένη!

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ

'Αγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχτές ένα γράμμα που μ' έξενισε πολύ. Ο υπογράφόμενος, φίλος της «Διαπλάσεως» αγαπητός, με γνωστότατο στον κύκλο μας ψευδώνυμο, με παρακαλεί να

του απαντήσω δημοσίως και μου δίνει μάστιγα και την άδεια να μεταχειριστώ τ' όνομά του. Αλλά δεν θα το κάμω. Δεν θ' αναφέρω ούτε καν το ψευδώνυμό του. Γιατί, το ξαναλέω, τέτοιο γράμμα δεν το περίμενα απ' αυτόν. Τον ενόμιζα πιο προσεκτικό, πιο λογικό, πιο μετρημένο. Κι' είδα να μου γράφει άσχετα πράγματα, απρόσεκτα και κάπως όρμητικά...

Ο λόγος για την «Αθηναϊκή Επιστολή» του 28ου φύλλου. Ο αγαπητός μας φίλος δεν κατάλαβε πώς μ' αυτή η σία θέλησε να ρίξει λίγο νερό στο κρασί, — μα κι' ο τίτλος της δεν ήταν αυτός; — να ψυχράνω κάπως τον υπερσοσιαλιστικό ένθουσιασμό μερικων παιδιών, που όνειρεύονται υπερβολικά κι' απραγματοποιήτα. Δεν κατάλαβε ακόμα ο αγαπητός μας φίλος πώς καμιά αντίφαση δεν υπάρχει ανάμεσα στην Επιστολή μου αυτή και σε μια παιαιότερη, όπου έλεγα πώς δεν είμαι σοσιαλιστής. Μήπως είπα τώρα πώς είμαι; Είπα μόνο πώς ήμουν στη νεανική μου ηλικία, — πράγμα που, υποθέτω, είναι πολύ διαφορετικό.

Αλλά το κυριότερο που δεν κατάλαβε, ή που δεν ξέρει ο αγαπητός μας φίλος, είναι πώς μιλώντας για σοσιαλισμό και τετοια, δεν κάνω καθόλου πολιτική, που απαγορεύεται στον κύκλο μας, αλλά κοινωνική φιλοσοφία κι' έγκυκλοπαιδεία, που επιβάλλεται. Ο σοσιαλισμός είναι μια θεωρία, ένα ζήτημα, ένα πρόβλημα, από εκείνα που πρέπει να ξέρουν την ύπαρξή τους «οί έφηβοι κι' αϊ νεάνιδες» της Διαπλάσεως, ακόμη και «τα παιδιά». Αλλά ο αγαπητός φίλος συγχέει τα πράγματα πολύ. Κι' απόδειξη, ότι στο τέλος του γράμματός του βεβαιώνει ότι αυτός δεν είναι σοσιαλιστής παρά — τι νομίζετε; — μοναρχικός.

Όστε κατά τον αγαπητό μας φίλο, το αντίθετο του σοσιαλιστής είναι μοναρχικός. Ένθ' δεν είναι καθόλου! Και φυσικά, όταν έχει μια τέτοια ιδέα, όταν βρίσκεται σε τέτοια άγνοια των στοιχείων, δεν μπορούσε παρά να παρεξηγήσει. Και να πάρη για πολιτική μια Επιστολή, που δεν ήταν παρά φιλοσοφική ή έγκυκλοπαιδική. Λευγές ολόκληρες δηλαδή ψηλότερ' από τα πολιτικά κόμματα και χιλιά-

δες λευγών από τα πολιτικά πρόσωπα! Ποιό είναι λοιπόν, πραγματικώς, το αντίθετο του σοσιαλισμού;... Χμ! πολύ φοβούμαι ότι κι' άλλοι φίλοι μας δεν θα ξέραν να το πουν. Γι' αυτό δεν κατακρίνω καθόλου εκείνον που μου γράφει. Ένα παιδί στην ηλικία του, ένας μαθητής του Γυμνασίου, δεν είναι υποχρεωμένος να τα ξέρη όλα. Ευκολότατα μπορεί να κάνει μια τέτοια σύγχυση, ένα τέτοιο λάθος. Και θά έζηγώ εδώ πώς είναι τα πράγματα, για να τα μάθουν κι' όσοι τυχόν, όπως ο αγαπητός μας φίλος, δεν τα καλοξέρουν.

Μοναρχικός δεν είναι το αντίθετο του σοσιαλιστής. Όταν μιλούμε φιλοσοφικώς, κι' ένας σοσιαλιστής ακόμα μπορεί να είναι μοναρχικός. Γιατί μοναρχικός ή απολυταρχικός, είν' εκείνος που θέλει την εξουσία στα χέρια ενός. Αλλά όταν αυτός ο ένας έχει ιδέες σοσιαλιστικές, και κυβερνά να πούμε σοσιαλιστικά, και βάζει νόμους σοσιαλιστικούς, ε, τότε κι' ο σοσιαλιστής θα τον θέλη, επομένως θα είναι μοναρχικός. Με άλλους λόγους, τα μοναρχικός, απολυταρχικός, ολιγαρχικός, συνταγματικός, δημοκρατικός κτλ. έχουν σχέση με το είδος του πολιτεύματος, με τον τρόπο της κυβερνήσεως μιας χώρας. Ο σοσιαλισμός όμως αποβλέπει στη σύσταση της κοινωνίας. Να μην υπάρχουν π. χ. πλούσιοι και φτωχοί, ή να μην υπάρχουν έργατα σκλάβοι των εργοδοτών. Και το αντίθετο του σοσιαλισμού είναι ή κεφαλαιοκρατία. Γιατί το κεφάλαιο, τη δύναμη και τα προνόμια του κεφαλαίου θέλει κυρίως να κτυπήσει αυτό το σύστημα, που δεν είναι σχεδόν παρά ο ι ο ν ο μ ι κ ό. Εκείνος που προτιμά το σημερινό κοινωνικό καθεστώς, είναι — διάφορο αν μοναρχικός ή δημοκρατικός, — είναι κεφαλαιοκράτης. Και σοσιαλιστής είναι εκείνος, που ζητεί έν' άλλο, καινούργιο, λογικότερο και δικαιότερο.

Κατάλαβε τώρα γιατί δεν μπορεί κανείς να πη: «δεν είμαι σοσιαλιστής αλλά μοναρχικός»; Το μόνο που μπορεί να λέη, αν δεν του άρεση ή σοσιαλιστική θεωρία, είναι: «Μένω κεφαλαιοκράτης». Πράγμα που αμειβάλλω πολύ αν θα τώλεγε τώρα ο αγαπητός μας φίλος, που με τόσο εύκολα κηρύττεται «μοναρχικός». Γιατί το κάτω-κάτω, μοναρχικοί, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, υπάρχουν ακόμα στον κόσμο πολλοί, κι' ανάμεσα στους πιο ανηπτυγμένους και νεωτεριστικούς της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας κτλ. Ένας κεφαλαιοκράτης όμως δεν μπορεί να είναι παρά για το συμφέρο της τάξης του και του εαυτού του. Η θά είναι οπισθοδρομικός, διόλου σύμφωνος με το πνεύμα της εποχής. Γι' αυτό μάρσεει έμένα να βλέπω τους νέους να συμπνοούν ένα μετρημένο και φρόνιμο σοσιαλισμό, σαν ένα όνειρο αγάπης, δικαιοσύνης, ισότητος

κι' αδελφούνης μεταξύ των ανθρώπων. Κάποιος τώρα θα μου έλεγε: Μα κι' ο σοσιαλισμός δεν είναι πολιτικό κόμμα; Κι' εδώ ακόμα στην Ελλάδα, δεν βγαίνουν βουλευτές, που το πρόγραμμά τους είναι ή υποστήριξη των έργατων και της εργατικής νομοθεσίας; — Ναι, βέβαια. Αλλά αυτό δεν σημαίνει. Κάθε κοινωνική θεωρία μπορεί να γίνη κόμμα πολιτικό και κάθε φιλοσοφία μπορεί να δώση ένα είδος πολιτεύματος. Εμείς περιοριζόμαστε στη θεωρία και στη φιλοσοφία. Και με τη θεωρία μόνο βεβαιώνουμε, πως το αντίθετο του σοσιαλισμού είναι ή κεφαλαιοκρατία. Έλπίζω τώρα πως καταλάβατε όλοι περί τίνος πρόκειται. Έλπίζω ακόμα πως κι' αγαπητός μας φίλος θα κατάλαβε την παρεξηγήση που έκαμε, μέρος από απροσεξία, μέρος από άγνοια, και θαναγνώρισε πως έχω δίκιο ες όλη τη γραμμή.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ-ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

(Συνέχεια: Ώδε σελ. 227.)

Χωρίς να πολυχασομερήσει, πήγε τρεχάτος το θησαυρό του στο δωμάτιο με τους πελαργούς, όπου ή Ύψηλότης της, με τα φρύδια θυμωμένα, άρχισε να βρίσκει πως ο σκλάβος της άργουσε πολύ.

— Α! να σε! έκανε βλέποντας τον Πανσέ. Άργησες, άργησες παραπολύ, μα έφερεις τουλάχιστο κανένα πράγμα της προκοπής;

Ο Πανσέ, χωρίς ναποκριθ, ρίχτηκε στο άνοιγμα του κουτιού. Μα τα γέρικά του χέρια έτρεμαν τόσο, που ή Χρυσομπουμπούκα έχασε την ύπομνή της.

— Αδέξιε! φώναξε' άφησέ με να τ' ανοίξω μόνη μου.

Οί σκλάβες, περιέργες και δύσπιστες, έσκυβαν για να δούν καλύτερα. Αδύνατο να είχε γίνει ή επίθυμία της Ύψηλότητός της. Τι θάδβαινε από το κουτί;

Οί χοντρές σταγόνες του ιδρώτα, που έπεφταν από το μέτωπο του Πανσέ, δεν έδειχναν παρά φρικτή αγωνία.

Επιτέλους, το κουτί ανοίχτηκε κι' ή πριγκήπισσα χτύπησε τα χέρια, έκπληκτη και γοητευμένη.

— Ω Πανσέ, αγαπημένε μου Πανσέ! Στάσου, θέλω να σε φιλήσω.

Και φίλησε δυνατά κι' από τα δυο μάγουλα τον Πανσέ, που από τη συγκίνησή του ροδύθηκε μη λιγοθυμήσει.

Οί σκλάβες έριχναν μικρές κραυγές θαυμασμού βλέποντας με έκπληξη, γεμάτη σεβασμό, τον ταπεινό Πανσέ, που μεγάλωνε τόσο γρήγορα στην υπόληψη της Χρυσομπουμπούκας.

— Πόσο όμορφη θα είναι ή Ύψηλότης σας με το φόρεμα αυτό! Φιθύρισε ή Παπαρούνα. Η πριγκήπισσα Άχακία θά πεθάνη από το κακό της.

— Νομίζεις;

— Α! Τα φτωγά της μπουκέτα! Τι γελοία που θα είναι μπρος στο φόρεμα της Ύψηλότητός σας.

Η Χρυσομπουμπούκα, ευχαριστημένη απ' αυτή τη ιδέα κυριεύτηκε από ένα τρελό γέλιο, τόσο μεταδοτικό, που οί σκλάβες ξεκαρδίστηκαν κι' αυτές από τα γέλια κι' ο Πανσές πνιγμένος κι' αυτός από την υπερβολική του χαρά, αναγκάστηκε να κατεβή στο περιβόλι, για να πάρη αναπνοή.

Μα δεν έπρεπε ναργήσει.

Την ημέρα εκείνη ή Κυρία ήταν πολύ χαρούμενη. Οί καμαριέρες της δεν μπορούσαν να πιστέψουν ούτε σταυτιά τους ούτε στα μάτια τους.

— Να βάλουμε λίγο κοκκινάδι στα μάγουλα της Ύψηλότητός σας; ρώταγε ή μία. Η Ύψηλότης σας δεν έχει ανάγκη από τέτοια πράγματα, το χρώμα της πάντα είναι φρέσκο. Μα ή ζέστη ίσως να την κουράση πολύ απόψε και τότε....

— Ναι, βάλτε μου κοκκινάδι.

— Πόσο όμορφη είναι ή σήμερα ή Ύψηλότης σας! έλεγε η άλλη. Περισσότερο ίσως από άλλοτε! Μέσα στο λουλουδέιο φόρεμα θά την πάρουν για την άνοιξη την ίδια.

Η Χρυσομπουμπούκα τις άφινε να λένε. Άλλωστε, ο θαυμασμός τους δεν ήταν καθόλου υπερβολικός, όταν ή πριγκήπισσα φόρεσε επιτέλους το περίφημο φόρεμα.

Για να κανονίση το περπάτημά της, πηγαίνονρχόταν μπρος στις καμαριέρες της, έκλινε το κεφάλι με προσποιητή χάρη, έπαιρνε πόδες τόσο γελοίες, που ή Καμπαλέα κοπίασε πολύ για να κρατήση τα γέλια.

Ο Πανσές θαύμασε κι' αυτός το έργο του. Η χαρά του ήταν άφραστη, όταν έμαθε πως ή Χρυσομπουμπούκα θά τον έπερνε μαζί της στη γιορτή. Η Γαρυφαλλία κατοικούσε αρκετά μακριά, στις όχτες του ποταμού. Έπρεπε λοιπόν να πάνε με τη βάρκα. Κι' ή Ύψηλότης της, σε κάθε τέτοια περίπτωση, έπαιρνε πάντα μαζί της τον πιστό της σκλάβο.

Την ημέρα εκείνη, ο καιρός ήταν θαυμάσιος, μα πολύ ζεστός. Ο ήλιος έκαιγε. Η πριγκήπισσα, προφυλαγμένη κάτω από μια πελώρια ποικιλόχρωμη όμπρέλλα, πέρασε το περιβόλι, με μικρά βήματα, για να πάη στη βάρκα, που ήταν δεμένη εκεί κοντά, ανάμεσα στα καλάμια. Επιτέλους έφτασε και μπήκε με χίλιες προφυλάξεις. Η τουαλέτα της δέ θα μπορούσε να νάνεξη ούτε στο ελάχιστο κούνημα.

— Έλατε κι' εσείς, δεσποινίς Παπα-

ρούνα, για να μου κρατάτε την όμπρέλλα.

Τι δύσκολη δουλειά! Έπρεπε να τη γέρνει πότε δεξιά, πότε αριστερά, να την κατεβάζη, να την ξανασηλώση, στο ελάχιστο κίνημα της Κυρίας.

— Δεσποινίς Παπαρούνα, είστε μια αδέξια, της είπε σε λίγο. Ποτέ δε θα μάθετε να κρατάτε όπως πρέπει αυτήν την όμπρέλλα; Νά, ο ήλιος ρούφηξε όλη τη δροσιά των λουλουδιών μου. Το φόρεμά μου είναι λιγότερο ώραίο τώρα.

— Ίσως να λάμπη λιγότερο, μα ή Ύψηλότης σας ες είναι βεβαία πως

«Βρέθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο από κεντριά...» (Σελ. 237.)

είναι πάντα όμορφη σαν το κύο νερό... Η Κυρία δεν αποκρίθηκε Λίγο-λίγο όμως ή μυρουδιά των ναρκίσσων και των ζουμπουλίων του φορέματός της την άποχαύνωνε.

— Πανσέ, είπε άξαφνα, δεν έπρεπε να διαλέξεις λουλούδια, που νάχουν τόσο δυνατή μυρουδιά.

— Μά, Ύψηλότη, για να διαλέξη κανείς πρέπει νάχη μπροστά του κι' από κείνα που του άρέσουν κι' από κείνα που δεν του άρέσουν. Εγώ όμως....

Άκολούθησε σιωπή. Γύστερ από μια στιγμή, ή Χρυσομπουμπούκα έξακολούθησε. — Είναι γελοίο, το ξέρετε; Γαρυφαλλία, ζουμπούλια! Παίρνουν τέτοια λουλούδια για να κάνουν φόρεμα; Μα τα διάλεξες επίτηδες να με άρρωστήσης, κακεί!

— Ω! ή Ύψηλότης σας δεν πρέπει να σκέπτεται τέτοια πράγματα.

Οί έννευριστικές αυτές μυρουδιές, μαζί μ' ένα τόσο καυτερό ήλιο, ίσως και μια κακιά δύναμη, γινόνταν αλήθεια άνοπόφορες. Ός και τους κωπηλάτες πείραζαν. Όσο για τη Χρυσομπουμπούκα, που ήταν το κέντρο, στάθηκαν αληθινά μαρτύριο.

— Πανσέ, σε μισώ, είπε. Αν μάχαιρες λίγα, θάπαιρνες λουλούδια, που δε μυρίζουν.

Ο καλός άνθρωπος, καταλυπημένος, δεν διαμαρτυρήθηκε.

Τότε έγινε κάτι άπρόοπτο. Πέραγε ένα σμάρι από πεινασμένες μέλισσες.

Η βαρεία μυρουδιά, τα λουλούδια, που από τόνον καιρό ζήτηγαν, ήταν γι' αυτές ευεργετικό μάννα κι' ή Χρυσομπουμπούκα, τρομαγμένη, βρέθηκε άμέσως μέσα σ' ένα σύννεφο από άπειλητικά κεντριά. Φώναξε, χτύπησε. Μα τίποτα. Η Παπαρούνα, ο Πανσές, οί κωπηλάτες προσπάθησαν, χτυπώντας και με τα κουπιά και με την όμπρέλλα, να τις διώξουν. Μ' αντί να τις απομακρύνουν, τις άγρίεψαν. Άχόρταγες εκείνες γινόνταν κακές κι' άφιναν τα λουλούδια, για να δαγκώνουν τη Χρυσομπουμπούκα στο πρόσωπο και στα χέρια!

Τη στιγμή εκείνη, έφταναν στής μαρκησίας. Πολλοί προκαλεσμένοι ήταν μαζεμένοι κιόλα στην τάρτα, που προφυλαγόταν από τον ήλιο μ' ένα χοντρό πανί από κόκκινο μετάξι.

Ο θέρμος τους έκανε όλους να τρέξουν να ιδούν. Τι γινόταν μέσα σ' αυτή τη βάρκα; Ποιανού τρομερού δράματος θά γινόνταν μάρτυρες;

Ένα κορίτσι, λιγοθυμισμένο, έλεγε πως στη βάρκα έσφαξαν μια γυναίκα.

Η Χρυσομπουμπούκα, από τη μεγάλη αγωνία, δεν έβλεπε τη συγκίνηση, που προκαλούσε. Την έφεραν, χωρίς να καταλάβη τίποτα, ως τη μεγάλη αίθουσα, όπου όλοι οί προκαλεσμένοι μαζεύτηκαν γύρω της. Έλα, Βούδδα! Καλέ αυτή είναι ή Χρυσομπουμπούκα!

Α! ο έρχομός της πόσο αλ' οιώτικος ήταν απ' ό,τι τον είχε φανταστεί.

Αντί για την άνοιξη, είδαν ένα άψυχο σώμα να στηρίζεται από τώνα μέρος σε μια κλαμμένη σκάβα κι' από τάλλο σε ένα γέρο, ώχρό και άφωνο. Ένα γελοίο πράγμα, σκεπασμένο μ' ένα κουρέλι από ξερά και μαδημένα λουλούδια.

Η Άχακία, ή Βιόλα κι' άλλες αντίπαλες στην όμορφη της Χρυσομπουμπούκας, άρχισαν άπ' έξω-άπ' έξω να την είρωνεύονται. (Έπεται το τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

λάθος ευκόλως έννοούμενον) Κόδρι-
κτιον (περαστικά, περιμένα) Κερκυ-
ραϊκό Διαβολάκι (σε συγχάρω δια τὸ
ἀρίστα καλῶς νὰ ἔλθῃς) Πυρολαμ-
πίδα (εὐγε, ἡ μεταφ. αἰς ἡτο ὠραι-
οτάτηστέλε μου ἀπὸ τὰς ἄλλας σου διὰ
τὴν Σελίδα, ἀφοῦ τὸν Μορέας ἐδά-
λας τέσσα πολλά) Γαλάζιον Οὐρα-
νόν ναι, τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὴν ἐφημερί-
δης ὁ κ. Σ. ἔλαβε καὶ σοῦ ἔστειλε ἀγ-
γέλια) Καπετὰν Πουλάκαν (ἐλήφθη-
σαν ἔχει καλῶς) Συλφάξ (χαίρω
πολύ, τώρα πού ἀρξίζεις, γράφε μου)
Λύγκα (τὸ διόρθωσα) Καπιτὰν Λα-
πάντιαν (μόνον αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶναι
ὥστε κοιτάξετε νὰ κάμετε κι' ἄλλους)
Ἰωνικὸν Οὐρανόν (ἐλαβα, ευχαριστῶ
καὶ συγχάρω) Πονεμένο Χαυδέλο
(ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῇς) ευ-
χαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ περιμένω
τὴν ἀδελφὴς σου) Καρυοφύλι τοῦ 21
(στεῖλε τὴν γρήγορα νὰ προσβῇ)
Μυστηριώδη (ὄχι, μόνον σὺ ὁ ἀδελ-
φός σου μπορεῖ νὰ πάρῃ ἄλλο ψευδῶ-
νυμ) Τρελλὴν Χορεύτριαν (ἐλαβα,
ευχαριστῶ, ἔστειλα διεδόξα καὶ τὴν
κίρτα) Ἰωάν. Χρῖστ. (περιμένω)
Ἑλλήνα Νικητὴν (εὐγε! ἔστειλα)
Πηλέα (ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶναι
στός τόμους 1917, 1918 καὶ 1919,
ἀλλὰ μὲ πολλὰ ἄλλα μυθιστορήματα.)
Κατὶν Π. Κ. (βραβεῖον ἔστειλα.)
Σὲο Ραβεγκιό (ἐλαβα, ευχαριστῶ,
αὐτοὶ πού ρωτᾷς ἐγγράφησαν) Χω-
ριατόπουλο (ἐλαβα) Κυκλαδικὴν
Ἀκτὴν (χαίρω πολύ, νὰ γράφῃς τὴ
γλῶσσα πού μιλοῦμε, αὐτὴ πού γράφω
κι' ἐγὼ ἀφοῦ ἔξερς τέτεια Γαλικά,
στὲνε μου μεταφράσεις μικρῶν κομμα-
τιῶν γιὰ τὴ Σελίδα) Κρίνον (δὲν ξέρω.
νὰ ἱσταθῇς στὸ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον
Πλατεῖα Συντάγματος Ἀθῆνας) Ἰν-
δαλμα καὶ Ἡλῶα τῆς Τριπόλεως (δὲν
εἶχα καμμίαν ἀντίρρησην) δὲν ὑπάρχει
ἐμπόδιον μπορεῖται νὰ ἰδρῶστε τὴν
ὁμάδα σ.ς.) Νικητὴν τοῦ Σκῆρ
(ναί, ἐπιτρέπεται) Ἰουλιαν Ἀργ.
(ἐλαβα) Ἐρριν Πόρτεν (καλὰ λοιπόν,
περιμένω) Ἀδρυδοτομον Ἡλῶ (σι-
γὰ-σιγὰ, εἶχε ὑπομονή) Ἐλπίδα τοῦ
Ἐθνοῦς (τὸ ἴδιο εἶναι) στὴ Ζάκυνθο
π.χ' λένε καθαριότητα νεότης ὅπως
λένε ἡ καθαρότης) σὲ ἄλλα μέρη μπο-
ρεῖ νὰ λένε ἡ νεότητα ἡ καθαρότητα
κτλ. κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ δημοτικὸς τύ-
πους προτιμώτερος στὴ φιλολογικὴ
γλῶσσα ὁ πῶς σύντομος) Ἀδρονι-
τόπουλο (ἐλαβα κι' ευχαριστῶ) Κε-
φαλενοποῦλιν (τὰ ἐλαβα ἔλα κι' ευ-
χαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) Ἀδάναν
Τοῦλιαν (ἐλαβα 19ον καὶ 20ον) Σκόρ-
πια Φύλλα (στὸ προσεχ.ς) Πειραι-
κὴν Χερσονήσον (στὴ στατιστικὴ χρει-
άζονται κι' αὐτὰ) Σπίθαν (ἔστειλα
ἐκ νέου, ευχαριστῶ) Ἐλευθερωτὴν
τῆς Πατρίδος (εἰναι καλὰ, ναί, μπο-
ρεῖς νὰ πάρῃς ὅτι, ἄλλο θέλεις συλλε-
γμένων τὸ ἀντίκριμα) Μαρίαν Ν. Ἐ-
μῖρη (διάβασε σὸν ὁδηγὸ πὼς στέλ-
λονται αἱ λύσεις, γιὰ νὰ μὴ ματαιο-
ποιῇς) Παρελλήλιον Ὀνειρον (ἐλαβα
ευχαριστῶ τοῖς τοῖς τόμους εἶχα τὸ βλέ-
πειν στὴ σχετικὴ Ἀγγελία πού δημο-
σιεύω συχνά) Ἀρελὴ Καστανούλαν
(ἔστειλα, μπορεῖς βέβαια νὰ χρησιμο-
ποιῇς καὶ ἐκεῖνα τὰ τετράδια) Μπί-
καν ευχαριστῶ χαίρω πού ἔγινες καλὰ)
Ἀντ. Τοῦλιν (χαίρεταις ματα στὸ νέο
μας φίλο) Κελαϊδοστειαν (ἐλαβα, ευ-
χαριστῶ, δὲν παύει Βασιλέα Ἀδά-
μαντα (ἔστειλα, περαστικά) Υἱὸν τῆς

Ἑλλάδος (ἐλαβα, ευχαριστῶ, ἔστειλα.)
Ἡβὴν Πρίγκηπα Ζιλὰ κτλ. κτλ.
Τιμημένον Φίλιππου, Γιάγκον
Λώρην. Μικρὸ Κρησιοιωτὴν (ευχα-
ριστῶ πολύ γιὰ τὸ ἔσπαθωμα.)
Ν Παπαδημητρί., Πυροβολιτάκι,
Στρατιβέζιο, Νιαγάραν, Μεσημβρ.
Ἀστέρ, Κ. Ι. Μούραν, Ἀόρατον,
Μυροδόλον Ἰωνίαν, Ἀγαθὸν Διάβο-
λον, Ψυχὴν τῆς Λίσβου (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν
21ην Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προ-
σεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 1960 Διαγωνισμοῦ δι-
σέων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης
Ἀγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθε-
σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προη-
γουμένων φυλαδίων.

443. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου καίει πολύ.
Μπροστά του τίποτα δὲ μένει.
Τῆλο τὸν χρόνον διαίρει.

Κι' ἀποτελοῦν τὰ δυὸ μαζί,
Ἀρρώστεια, πού ὅταν ἐπιμένῃ,
Ἀλλοί, ὁ ἀνθρώπος δὲν ζῇ.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Στάσας Στεφανάνκι

444. Δογοπαινετικὸς Στοιχεό- γραφος.

Σίγμα, Κάππα, Νί,
Βάω στὴ γραμμὴ,
Καὶ σὲ μιὰ στιγμή
Φτιάω ἔργαλειο.—
Δὲν εἶναι ἀστεῖο;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

445. Ἀναγραμματισμός

Τὰ στοιχεῖα ἀνακαταίω
Κάποιου ἀπ' ἐπὶ τριμητικά,
Κι' ἕνα ζωὸ σὺ σκαρώνω,
Ποῦ τὸ τρῶς πολὺ συχνά.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

446. Αἵνιγμα

Τὶς φτερούγες μου, μεγάλες
Τὶς ἀπλώνας, τὶς ἀνοίγεις.
Μ' ἀπ' τὴ θέσση μου οὐτε βῆμα
Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ φύγω!
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Διαβ. τ. Ἡλιουπόλεως

447. Δίzyon

* * * * * Ὀριζοντίως ἄνω,
* * * * * βασιλεὺς τῆς Πε-
* * * * * ρσίας, κάτω, βασι-
* * * * * λεὺς τῆς Τρωάδος.
* * * * * Καθέτω, ἐξ ἀρι-
* * * * * στερῶν κατὰ σει-
* * * * * ράν, ἐκεῖνος πού
ἀρπάζει, νῆσος τοῦ

Αἰγὰ' οὐ, μικρὸς λιμὴν καὶ ποῖον.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἀλεξ. Α. Ἀργυρίου

448. Πρόβλημα

Πρὶν ἀπὸ ἓν ἔτος, ἡ ἡλικία τοῦ πα-
τέρα μου ἦτο δεκαπλασία τῆς ἰδικῆς
μου. Μετὰ ἐννέα ἔτη, ἡ ἡλικία τοῦ πα-
τέρα μου θὰ εἶναι τετραπλασία τῆς ἰδι-
κῆς μου. Πόσων ἐτῶν εἶμαι ἐγὼ καὶ
πόσων ὁ πατήρ μου;
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὰ Σκόρπια Φύλλα

449. Μαρκὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκό- νος.

Ἐνα λογοπαίγνιο, θεῖς Μίμη;
Τὰ στρατεύματα ποῦ γράμμα φοβοῦν-
ται;

—Τὸ εἶπες μόνος σου, παιδί μου.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Πειραικῆς Χερσονήσου

450. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάντιντα τῶν κάτωθι λέξεων ἀπο-
τελοῦν μὲ τὰρχικά τῶν ἀρχαίων νομο-
βήτην

ψιλός, κρατῶ, λέγω, ἄνω. βλέπω,
τρέγω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Βλασίου Α. Παυλίδου
451. Φωνηεντόλιπον

σμεν - θ - ρεσ - τ - ρεμν - ρ
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἡρας
452. Γρίφος

ε γος γος
ε μῆν ε γος ε
ε γος γος
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σπαρτάκου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

453. Charade

Mon premier est une partie du
[corps];
Mon second une maladie terri-
[ble];
Mon tout une vertu precieuse,
[utile].

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος Δανκάρ

454. Sans Consonnes

Aie - ou - e - u - e - aue
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Περούτζης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 15

220. Ἄνδεις (ἄν δις...) — 221. Κα-
λῶς - ἄλως. — 222. Λείγερ - Νείγερ —
223. Σκόδρα - δορκάς. — 224. Ἀντι-
χειρ - χειρ.

225. ΤΙΓΡΙΣ 226-228. 1. Ἡ
ΜΥΡΩΝ Ἡμέρα (ἡμέρα) 2. Ἡ
ΛΕΡΟΣ Καρότσα. 3. Ἡ Δρά-
ΒΟΛΟΣ μα (δράμα). — 229—
ΣΙΜΩΝ 233. Διὰ τοῦ Γ' γό-
νος, δργῶ, γλεῦκος, Πάργα, παγίς.

— 234. Ὅπου φτωχὸς κι' ἡ μοῖρα του.
— 235. Τὸ μὴ σὲ μέλει μὴ σωτῆς.
(τομὴ - σὲ μέλι μὴ ρῶ τᾶ -ς.) 236—
238. 1, La pèche. 2, Le chien de
fusil. 3, Le mousse. — 239. ÉTER-
NEL (plEin, acTif, biEre, boR-
ne, daNse, seEne, héLas.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ
στοιχεῖα λει.30 καὶ μὲ κεφαλαία λει.40
Ὁ κλειστός στίχος δρ. 1.

(ΚΑ'—257)
Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἀποχωροῦμεν
κι' ἐμεῖς ἀπ' τῆς «Δημοκρατίας» μὰς
ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ
(ΚΑ'—258)

Διαγωνισμός Μ. Μυστ. Βραβεῖο
Ἐδν Κιχῶτης. Προθεσμία τέλος
Ἰουλίου. — Πειραικὴ Χερσονήσος
(ΚΑ'—259)

Κυρὰ Φροσύνη, Μ Μυστικά δὲν
ἀνταλλάσσω. Γιὰ πρότασιν θερμὰ
εὐχαριστῶ. — Φόουστ.
(ΚΑ'—260)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΗΝΕΙΟΣ, Ἀποτε-
λέσματα Β' Διαγωνισμοῦ: Βραβεῖο
Β'. Γιάννης Ἀηδόνης. Ἐπαίνος,
Ν. Κ., Τιμημένον Τοῦφεκι.
ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΑ
(ΚΑ'—261)

Πρόσθε, ἀλληλογραφεῖς ἀπ' ευ-
θείας; Διεθνοῦς; Αἰγίη Ἰγγέστη,
Ἀργοστόλι.
(ΚΑ'—262)

ἸΩΝΙΑ,
Σύλλογε «Νίκη», Δὲν ἔχουμε καμ-
μιὰ σχέση μὲ τὸν «Κόσμο» τῆς
Διαπλάσεως, οὐτε περὶ τῆς καὶ ΚΑΤΑ
ΤΙ συμπράξεώς σας. — Μικρὸς Τζό-
κευ, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

[ΚΑ'—263]

«ΙΩΝΙΑ»

Σύλλογε «Διαπλάσιακή Δημοκρα-
τία», Σά; ἀπαντήσαμε στίς 8 τοῦ
μηνὸς καταρικῶς. Περιμένουμε νὰ
μὰς γράψετε ἔκτενως τὴν κατάστασιν.
Μικρὸς Τζόκευ, Πρίγκηψ τῆς
Οὐαλλίας.

[ΚΑ'—264]

Ψυχὴ, Παυλόβα, Σίβυλλα, θερμὰ
συγχαρητήρια γιὰ τὸ βαθμὸ σας.
Τρελλὴ Χορεύτρια.

(ΚΑ'—265)

Καπετὰν Καούδη, Ζέφυρος Φι-
λέρημε, σὰς χαίρειν. Δὲν μὲ ἐγνω-
ρίσατε; Χά! χά! χά! — Ἰδιότροπος

(ΚΑ'—266)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Ἐπειδὴ παρατῆθησαν μέλη, ἔγιναν νέ-
α ἀρχαιρεσίαι καὶ ἐξελέγησαν

ΠΡΟΕΔΡΟΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»

ΣΩΡΑ ΛΕΖΙΝΕΒ

Πρωτοπουργός ΤΡΑΓΥΔΙ-ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Ἐξωτερικῶν ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Ἐσωτερικῶν ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στρατιωτικῶν ΠΡΙΓΚΗΨ ΔΑΚΑΡ

Καλῶν τεχνῶν ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Οικονομικῶν ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ

Προπαγάνδας ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μέλη, Πρόεδροι, Ἀποικίαι μένουσι οἱ
ἴδιες, Διεθνοῦσι. Φ. Φώκερ, Κηφισ-
οίας 9. Ἀθῆναι.

(ΚΑ'—267)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΥΡΩΝ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγηται

Πρόεδρος, Ἀγαθὸς Διάβολος

Ἀντιπρόεδρος, Μιχαὴλ Ἀγγελος

ταμίας, Χάλασος Κόσμου Γραμ-
ματεὺς, Μυστηριώδης Ἐτορος,

Φρούριον Κερκύρας Σύμβουλος,

Μαραμένο Τριαντάφυλλο. Ζητοῦν-
ται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Γράψατε

Ἀγαθὸν Διάβολον, π. τ. Κέρκυ-
ραν

(ΚΑ'—268)

ΗΛΩΣΙΣ.—Μένω πιστότατος

Δ στὸν πανισχυρότατο «Κόσμο

τῆς Διπλάσεως»

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΕΥΔΗΣ

(ΚΑ'—269)

ΤΙΜΗΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ, στὴ
γιορτὴ σου στέλνουμε μύριες καρ-
διόβαλλες ευχάς.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΔΟΞΑ

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΑ'—270)

Ιστέ, αὐτοὶ πού ἐφανέρωσες, ἀξίζουσιν

πολύ, ἐς ἡ Ἰστέ... Ἀσχημὲς θάνατι

οἱ συνέπειες...

ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΔΟΞΑ

(ΚΑ'—271)

«ΖΗΤΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ»!

Φωνίζω προσερχόμενος στὸν «Κόσμο

τῆς Διαπλάσεως».

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΑ'—272)

Ο' σύλλογοι «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗ-

ΜΟΚΡΑΤΙΑ», «ΙΩΝΙΑ», «ΝΑ-

ΠΟΛΕΩΝ», συμπράξαν.

(ΚΑ'—273)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ».

Π. Ἐλλήν, Στείλετε διεθνοῦσι.

ΣΩΡΑ ΛΕΖΙΝΕΒ

(ΚΑ'—274)

Αστυνομικοί, τρέξατε εἰς ἀνακάλυψιν

μου. Χά! χά! χά! — Ἰδιότροπος